

[Ingerlise Koefoed]

sandhed, men de er – ligesom socialindkomsten i øvrigt – tidsmæssigt meget ilde anbragt. Hvorfor tog man ikke fat på alle disse vigtige diskussioner, hvorfor konstruerede man ikke det sociale indkomstbegreb i roliger og bedre tider? Nu kommer de midt i sparepillen og kan ikke blive opfattet som andet end spareforslag.

Der er meget langt, heldigvis, mellem socialdemokratiets love og fremskridtspartiets lovforslag om at få folk i arbejde, men der er ikke nær så langt, som der burde være, mellem arbejdsministerens lov om arbejdsformidling og venstres og de konservatives forslag om nedskæringer i dagpenge, forkortelse af arbejdsløshedsperioder for bortfald af dagpenge og alt det andet slemme.

De indgreb, som i denne regerings og i dens forligspartiets navn er sket i uddannelsesmulighederne, tyder stærkt på, at der er sket et menneskeligt skred i holdningen til lighed og solidaritet, som nemt kan blive lige så skæbnesvangert for os alle som selve den økonomiske krise.

Mange af de rapporter, som er kommet i den senere tid, viser dette. I socialforskningsinstituttets rapport om levevilkår i Danmark, i lavindkomstkommisionens rapporter, i rapporten fra kulturministeriets arbejdsgruppe om børn og kultur – den hedder »Kulturens børn« – alle steder står der det samme, at det i dette samfund altid og altid er de samme, der bliver ramt.

Den politik, der føres for øjeblikket, og som bl. a. tegner sig i finanslovens placering af udgifter og indtægter, uddyber og understreger skellene mellem dem, der ingenting har og ingenting er, og de andre. For hvor er egentlig angrebene mod de velbjærgedes rettigheder? Hvor er skattereformen? Hvor er rentefradragsreformen? Hvor er forbudet mod overarbejde, så flere kan komme i gang? Hvor er den længere barselorlov? Hvor er den rigtige ressourcebesparende og arbejdsskabende energipolitik? – dette blot for at nævne nogle af de muligheder, der var for at føre en anden og mere lønarbejderrettet politik. Men den politik kan regeringen selvfølgelig ikke føre med det faste flertal, som den arbejder sammen med for tiden.

Forleden kom så statsministerens opdagelse af det paradoksale i, at man afskediger mennesker og bruger 15 mia kr. i dagpenge. Dette paradoks har vi gang på gang påpeget,

og vi har sagt, at det er vildt at skære ned på uddannelse og på offentlig service og give penge til arbejdsløse i stedet for til mennesker, der er beskæftiget med noget, der er vigtigt for dem selv og for samfundet. Det er også temmelig tvivlsomt, at nogle arbejdsgivere efter at have modtaget egnsstøtte eller anden støtte pludselig kan flytte til udlandet og lade staten overtage smerten, fordi der jo ikke er andet arbejde at få for dem, der bare bliver kasseret.

Nu vil statsministeren så sætte arbejde i gang, om ikke andet så i den offentlige sektor, som budgetdepartementet altså ikke vil have udvidet. Vi vil ikke frakende statsministeren gode hensigter med forslaget, men vi vil nu meget gerne se det rigtigt efter i sømene, før vi jubler af begejstring. Vi kan ikke lade være med at være bange for, at arbejdsmarkedet, især måske det offentlige, vil blive befolket med to slags arbejdskraft, en A-klasse, som er blevet beskæftiget som sig selv og ikke som arbejdsløse, der *skal* beskæftiges, og så en B-klasse af forhenværende arbejdsløse, som nok skal gå til en noget lavere løn end deres kolleger i A-klassen. Men det er klart, vi har ikke set forslaget, så vi vil da ikke afvise det helt forlods, vi vil bare gerne give nogle signaler om, at vi i hvert fald venter et forslag, der ikke under vurderer eller underbyder folk, bare fordi de har haft det uheld at komme til at stå et sted i arbejdsløhedskøen.

Vi stemte jo i går om Danmarks forhold til NATO og til forsvaret i det hele taget. Regeringen fastholdt sin nulløsning denne gang, men hvilke forsikringer har vi fået om, at der ikke kommer en udbygning af depoter og baser, og hvor længe vil regeringen mon holde fast på nulløsningen? Så vidt vi kan vurdere, er den kun begrundet med, at når regeringen skal spare på alt andet, så skal den også spare på militæret, og det er jo ikke den begrundelse, vi ønsker fra regeringens side. Vi ønsker et brud med NATO-politikken, en klar tilslutning til nedrustning og en klar afstandtagen fra baser, depotudbygning og placering af atomvåben i Europa. Det er helt sikkert, at den utryghed og usikkerhed, som mange mennesker lider under, ikke blot skyldes den hjemlige krise; den har i høj grad sammenhæng med den internationale situation. Der er i dag desværre ikke helt